

Az utolsó utcák

A város utolsó utcái
 úgy következnek egymásból,
 ahogy az almafa ágai.
 Néhány nyár alatt nagyot nőttek,
 apám beteg volt metszeni,
 engem pedig sosem tanított meg rá.
 Bő termése megrohad, mielőtt megérne,
 és telehullja a régi csirkeól tetejét.
 Nem gondoltuk, hogy odáig el fog érni,
 de visszavághatatlanul kinőtte a határait.
 Egyszer csak ki fogja dönteni az ólakat,
 rá fog nőni a pajtára is, meg az útra.
 Az ágak, mint az utcák kanyarulatai, nőnek.
 Mint a hátsó kerteknek az utolsó telkeken,
 tudjuk, hogy sosem lesz végük.
 Az új járdát beletörődve, mint az autópályákat,
 az egyre táguló határtól messzebb tesszük le,
 és felírjuk a pajta falára a rohadt almák húsával,
 hogy mégiscsak időben kellett volna metszeni,
 úgy minden sokkal könnyebb lenne most.

Római jog

Másfél sarokra vagyok tőled.
 Idelátszik az ablakod. Világít.
 Római jogot tanulsz. Nem megyek fel hozzád,
 mert római jogot tanulsz, és nem szereted,
 ha a római jog tanulása közben megzavarnak,
 mikor a keddi római jog zh-kra készülsz.

Egyszer csak már nem tudtunk miről beszélgetni,
 mert római jogot tanulsz,
 aztán már nem is lett volna alkalmunk.
 A keddi zárthelyik körbelengik a háztömbödet,
 nem mehetek egy saroknál közelebb hozzá,
 te pedig nem is jönnél távolabb ennél,
 mikor a keddi római jog zh-kra készülsz.

*Talán majd egy szerdán, azt mondod,
akkor benézünk minden kocsmába,
ami messzebb van egyetlen saroknál.
Nagyokat fogunk beszélgetni,
a római jog filozófiájáról meg bármi másról.
Ha megérjük, talán még fel is mehetek,
fiókba teszed a tankönyveket, lefűzöd a jegyzeteket,
én pedig nem szólok majd hozzád, nehogy megzavarjalak,
mikor a keddi római jog zh-k nyomait próbálsz eltiúntetni.*

Használati utasítás

*Először csak a közös viccektől búcsúzol,
amiken most már másként kell nevetni.*

*Aztán jönnek a titkok: az övéi,
amiket tovább kell őrizned, és a tieid,
amiket a föld hallgat el tovább
ezentúl kibeszélhetetlenül.*

*Később megérted, hogy pusztán csak vele
tudnál csevegni róla és a hiányáról,
és hogy bizonyos szavakat már
soha többé nem mondhatsz ki.*

*Persze ezt a soha többét sem igazán érted,
és napokba telik, míg elfogadod, hogy egyáltalán van
az időnek valamiféle másik oldala vagy tagadása,
amit csak elfogadni tudsz, de megérteni nem.*

*Legvégül rájössz, hogy tovább élsz:
a dolgokkal, amiket tőle tanultál,
a tulajdonságokkal, amiket kedvelt benned,
és a változásokkal, amikre ő hatott.*

*Legvégül rájössz, hogy továbbadta a premisszáit,
és most belőled kell következzen valami,
amit csak becsületből építesz fel,
mert már te fogod ellenőrizni is.*

*Legvégül rájössz, hogy mostantól
egyedül van dolgod magatokkal.*